

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΠΟΤΕ ΤΡΩΓΕΤΑΙ ΒΥΧΑΡΙΣΤΑ ΕΝΔΣ... ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κάποιος ξένος περιηγητής, ο οποίος εφέστηκε εσχάτως από ένα ταξίδι του στο έσπεροκό της 'Αφρικής, διαγίνεται το ξένης αξιοπερίεργο περιστατικό:

Σε μια από τις περιηγήσεις του, που έκανε στα επικίνδυνα έξινα μέρη, έτυχε να πέσει στα χέρια μερικών κανάβλων, οι οποίοι τον έδεσαν και τον έφεραν στον άρχηγό της φυλής, γιά να του τον προσφέρουν ως ένα έλεκτό και σπάνιο... έδεσμα!

Έκείνος όμως, παρά τις προσδοχίες των άρροισιμένων του ύπαιθρου, μόλις είδε το λεικό έκανε ένα μοραφοικό άποτροφοής και διέταξε να τον άφρισουν άμεσώς έλευθερο.

Ο διστυχής περιηγητής, βλέποντας τον έαυτό του έτσι ξαφνικά έλευθερο, δεν ήξερε πως να έξηγηση την ανέλπιστη αυτή τύχη του. Την έξηγησι άμως την άκουσε έσπερα! από λίγο, άπ' το στόμα του ίδιου του άρχηγού:

— Μονάχα μιά φορά, του είπε, έφαγα κρέας λεικού, ενός ίερα ποσάτου λαχμού σαν κανόνα... 'Αλλά τόσο πολύ το άηδίασα, ώστε άπομάσκα να μην ξαναφάω άπ' αυτό...

— Η άπόφρασι σας αυτή, του άπάντησε ο περιηγητής, είνε μιά λαιωτή άπόδειξι των φιλανθρωπικών αισθημάτων σας...

— Όχι, δεν πρόκειται περί φιλανθρωπίας, άπάντησε ο άρχηγός των άγρίων. Πρόκειται περί της καλής συνήθιας που έχετε θέλει ίσως: οι λεικοί να κανίζετε και από την όποια το κρέας σας άποτά μιά άσχημη μωροδιά που μάς άφραει κάθε όρεξι.

Ο άρχηγός των άγρίων έσταμάτησε λίγο σλλογισμένος κι έπειτα έξακολούθησε:

— 'Αλήθεια, είνε κοίμα να καταστρέφετε με το κάπνιαση την τόσο όμοια και γευστική σάσα σας. Πες το αυτό και στους άλλους άδελφούς σου τους λεικούς και σίγησε τους να έγκαταλείφουν αυτή την κακή συνήθεια που μάς άναγκάζει, πολλές φορές, να στεροφώμεθα μιά τόσο θεσπική τροφή... Γιατί, τί τά θέλετε, δεν τρώγεστε, δεν τρώγεστε καθόλου μιά και κανίζετε. Αυτό δε είνε τρομερό!...

Ο περιηγητής σημείωνσε, κατ' ανάγκην, πως ο άνθρωποκόπος άρχηγός είχε δίκιο, κι από τότε κάπνισε διπλάσια...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Στη Νορβηγία, όταν θέλουν να βρούν κανένα πνιγμένο, περιφέρουν στον τόπο του διστυχήματος έναν πετεινό, ο οποίος πιστεύουν ότι θα λάληση, μόλις φτάσουν στο μέρος όπου βρισκεται ο πνιγμένος.

— Ένας γλωσσολόγος ήσπετροφείσε ότι μέσα σε 200 λέξεις της Γαλλικής γλώσσης ή 13 είνε περιττές και μποροφσαν να λείψουν.

λέως; Σεις να δεχθήτε ύπόθεσι! "Όταν το πρωτακόβουμε, στην Ερώτη, μάς είνε άπύστετα.

— Σωστά είπετε, άπάντησε ο Μπέης. Φ α ι ν ο μ ε ν ι κ ο ς μόνον. Έμεις δοφίνα των Τουρκών! "Όχι, ποτέ οι Μανιάτες δεν έδότησαν ούτε θα δεχθούν άφέντη στο κεφάλι τους! Ποτέ δεν έταραξε να κερφώνιμε έμεις οι ίδιοι τον τόπο μας. Τούφος δεν έπάτησε, ούτε θα πατήση έδω, παρά όταν το έπυροφουμε έμεις...

'Αλήθεια είνε ότι, από λίγον καιρό τώρα, πληρώνουμε κάποιον φρόσστην 'Υψηλή Πύλη, άλλ' είνε φρόσφος άσημάτως και τον πληρώνουμε θελματικά... Μάθετε όμως ότι την ύποχρεωσι αυτή μάς την επέβαλαν ενδισιατικώς, όχι με τον πόλεμο, αλλά με την λαουεργία και την έπισοχία, τά σηνηθμένα δολα της τυραννίας. Άκοφστε πως έγινε το δοματικό αυτό γεγονός:

«Λίγον καιρό μετά την άτιχη έκείνη έκατορεία των Ρώσων στη Μάνη, ο ναύαρχος Κασάν Πασάς έφερε το στόλο του στην Πελοπόννησο, τάχα γιά να κάνει άποβάσεις και να διώξη τους 'Αλθωνούς, οι όποιοι ήσαν καταλημφομένοι της χώρα και λογιάζαν να έγκατασταθούν στο Μοριά μιά πάντα. Άκού ο Κασάν Πασάς, έκτελλον τη διαταχη της 'Υψηλής Πύλης, τους έδιωξε από το Μοριά, κ ανεφρόθηκε έξωγα στα λιμάνια μας, ως φίλος της Μάνης, όπως έλεγε, και γιά να μάς εγχαριστήρη τάχα γιά τις ύποχρεώσεις που του προσφέρουμε εναντίον των 'Αλθωνών... Αυτό μάς είνε την πρώτη μέρα. Την άλλη έκάλεσε σε δείπνο τους έπισομότερους της Μάνης γιά να φανή έτσι στενοτέρως ο δεσμός της φιλίας μας με το Σουλτάνο. Το δείπνο αυτό, που γίνιχε στη ναυαρχίδα, πήρε άπαισιό τέλος γιά τους Μανιάτες καλεσμένους. Μακάρι να μη πήγαινε κανένας στην πρόσκλησι του άπιστου 'Οθωμανού...

Την συνέχεια της τραγικής αυτής ιστορίας και των περιπετειών των 'Ελλήνων περιηγητών, θα τά διηγηθήμε στο άλλο φύλλο.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η άνακοιδής της κ. Μελοπεινης Κολυβά. Κόντρα στην τύχη. Οι φρέσι του Ταδευλάρη. Ο θριαμφός της. Ένα έργο του κ. Γ. Πώπ. Αι «'Αθήνα»... δρμα 24στηλο!... Ο κ. Σουλζούμης ως φοιτητής. Το λάθος του γκαρσονιού. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η κ. Μελοπεινή Κολυβά, ή γνωστή σιναπαής ήθοσός, τόσο πολύ πολεμήθηκε άλλοτε από την τύχη της, ώστε μια φορά αναγκάστηκε να φωνάξη, όπως κάποιος ίπποτής των Μεσοαιωνικών χρόνων:

— 'Α! Τύχη, τύχη! Αίωνα κόντρα και άν μου πάς, τον δρόμο μου δεν θα μου τον κόφης!...

Της σιναπαθός καλλιτέχνιδος άλλοτε της έπαζε το πόδι της αλάνο στη σπηλι, άλλοτε της έπεφταν στη θάλασσα όλες ή του αλέτες της, άξιας χιλιάδων φρολοειμων δραχμούν.

Μολαταύτα δεν άτελιζότανε. Αφούσε να σπουδάση στην Εδρώτη, αλλά δεν είχε τά μέσα.

— Άφού δεν έχω τά μέσα να σπουδάσω άλλως, είνε, θα σπουδάσω άπως ξέρω εγώ.

Και τί έκανε;

Τους καλύτερους χορούς τους δίδάχτηκε από τις μεγάλες χορευτήρες του κινηματογράφου, που τις έβλεπε στις ταινίες, ή όποιας έπροβάλλοντο στις 'Αθήνα.

Τά πρώτα γεωλογήματα της φωνής της και τους πρώτους λαουεργισμούς τους έμαθε επίσης από μεγάλες καλλιτέχνιδες του τραγουδιού που ήρχοντο στην 'Αθήνα. "Ότι έβλεπε στους κινηματογράφους, ό,τι άκουε στο θέατρο, το έπαυλάμβανε στο σπίτι της. Έτσι έδιδάσκετο και εμάνθανε διαρκώς. Τόσο δε κινδυνότανε και κινραότανε, ώστε μιά μέρα, ο μαζωίτης Ταδουλόφης είνε βλεπόντις την ν' αφρονίζετα να μάθη ένα χορό:

— Ω! Το νάναρο! 'Αφή θα έξηγησή άπύνο στη σπηλι!...

Και πράγματι στις πρόδες της «Μαζέλι Νι τους» τόσο κινραότηκε ή καλλιτέχνιδες, ώστε άφροσθησε και έπεσε στο κρεβάτι.

— Πάει ή Κολυβίτσα, είναν όλοι όταν το έμαθαν. 'Αλλά ή Κολυβίτσα φειδε μιά άφομα φράσι τη γροθιά της, στην καχή της τύχη, και όταν ήθελε ή ήμέρα της λαριστάσεως της «Μαζέλι Νι τους» σιρβώθηκε και έπαζε με 40 δολ. μόν λαρετό, με άδιάκοπη σειρά λαουεργούν.

Τότε αναγκάστηκε να επέμψη ο γροσός.

— Φέλις ν' αυτοκτονήσης, κωφίσι μου, της είνε.

— Θέλω να θριαμφώσω! άπάντησε ή καλλιτέχνιδες.

Και το κατορόβουσε. 'Εθριάμβουσε!...

Ο κ. Πώπ, λίγο πριν βγάλει τις «'Αθήνα», έγραψε ένα έργο μαζί με τον κ. Λάσκαρη, το «Πικ Νικ», και έφτιαξε ένα έντελλο δικό του, το «Ερωσιπύγας της Ζωής», το όποιο παίχτηκε στο Βασιλό Θεατρο, και το όποιο ο ίδιος έχαρακτήρισε ως ξένης:

— Η πρώτη πράξι άριστοφάνεια, ή δεύτερη άποφροφή, ή τρίτη κωμοφύγμα!...

— Έπειτα έξέδωσε τις «'Αθήνα», διά τάς όποιες έλεγε, όταν τον φωτοφσαν άν καταγίνεται σε τίποτε φιλολογο:

— Να, γράφου τόρα τάς... 'Αθήνας. Λόγια με 24 στήλες, καθ' έκάστην!...

Στις 'Αθήνας έγραψε ο κ. Πώπ και την περιφήμη σατιρική στήλη, με τον τίτλο «Παράξενη Ζωή».

Ένω όμως διαβάσαν τόσο ή στήλη αυτή, την έκοψε ξαφνικά, μετά την άφιξι του Βενζέλου στην 'Αθήνα.

— Γιατί δεν γράφεις πιά την «Παράξενη Ζωή» τον φώτησαν.

— Την παράξενη Ζωή, άπάντησε ο Πώπ, την... κάπνι τόρα ο Βενζέλος!...

Θά ένθεσώνται βέβαια όλοι οι παλαιοί 'Αθηναίοι τον ιδιοφροφθη έκείνον φοιτητήν των παλιών καιρών καιρών, τον Ερίσάδο Ζουλόμ, ο όποιος έξοφουσε πολλές φορές το Πανεπιστήμιο, γιά διάφορα ζητηματα, τα όποια έθεσοφούντο έθναγα την έποχη εκείνη.

Ο Ζουλόμης όταν ήταν φοιτητής, έμεινε στο ξενοδοχείο ο «'Ηλιος», στα Χουστια, που ήταν τότε πάνω από το κωρνείο το τΚέντρον.

Την πρώτη ήμέρα που έγκαταστάθηκε στο ξενοδοχείο αυτό ο Ζουλόμης, έδωσε έντολη στο γκαρσονά να τον ξηνηγή τακτικά στις τ'ορεφές.

Προφ'αυτού λοιπόν την άλλη μέρα, πήγε το γκαρσονά να άρξισε να κωφάη δονατά την λόρτα του δοματιού του. Ο Ζουλόμης σιρβώθηκε θυμοφένος, άνοιξε την λόρτα και φώτησε το γκαρσονά:

— Τι κωφάς έτσι; Τι θέλεις;

— Μά δεν μου είπατε να σας ξηνησω στις τέσσερες, κωφς φοιτητής;

— Να, αλλά στις 4 το... άπόγευμα, βλάκα!...

Ο κ. Ζουλόμης είνε τόρα σιμβολαιογράφος στη Λόρια, άγακλιός στην πόλι, πάντοτε άνοητόκαρδος και πάντοτε νεάξων.

